

Saarna Timoteuksen Jumalanpalvelusyhteisön messussa

2. Adventtisunnuntai, 1VK - *Kuninkaasi tulee kunniassa*

virret: 11, 13:2, 160, 5, 222, 324:5-6, 6:6

Sinä päivänä minä luon rauhan: Villieläimet, taivaan linnut, maan matelijat eivät enää tuota vaaraa. Minä särjen jousen ja miekan, niin ettei sotia enää käydä. Minä annan kansani asua turvassa. Minä kihlaan sinut, otan omakseni ainiaaksi, minä liitän sinut itseeni vanhurskauden ja oikeuden sitein, rakkaudella ja hyvyydellä. Minä liitän sinut itseeni uskollisuuden sitein, ja sinä tulet tuntemaan Herran. (Hoos 2:18–20)

Vyöttäkää sentähden mielenne kupeet ja olkaa raittiit; ja pankaa täysi toivonne siihen armoon, joka teille tarjotaan Jeesuksen Kristuksen ilmestymisessä. Niinkuin kuuliaisten lasten tulee, älkää mukautuko niiden himojen mukaan, joissa te ennen, tietämättömyytenne aikana, elitte, vaan sen Pyhän mukaan, joka on teidät kutsunut, tulkaa tekin kaikessa vaelluksessanne pyhiksi. Sillä kirjoitettu on: "Olkaa pyhät, sillä minä olen pyhä". Ja jos te Isänänne huudatte avuksi häntä, joka henkilöön katso-matta tuomitsee kunkin hänen tekojensa mukaan, niin vaeltakaa pelossa tämä muukalaisuutenne aika. (1. Piet 1:13–17)

Ja on oleva merkit auringossa ja kuussa ja tähdissä, ja ahdistus kansoilla maan päällä ja epätoivo, kun meri ja aallot pauhaavat. Ja ihmiset menehtyvät peljätessään ja odottaessaan sitä, mikä maanpiiriä kohtaa; sillä taivaitten voimat järkkyvät. Ja silloin he näkevät Ihmisen Pojan tulevan pilvessä suurella voimalla ja kirkkaudella. Mutta kun nämä alkavat tapahtua, niin rohkaiskaa itsenne ja nostakaa pääanne, sillä teidän vapautuksenne on lähellä."

Ja hän puhui heille vertauksen: "Katsokaa viikunapuuta ja kaikkia puita. Kun ne jo puhkeavat lehteen, niin siitä te näette ja itsestänne ymmärrätte, että kesä jo on lähellä. Samoin te myös, kun näette tämän tapahtuvan, tietäkää, että Jumalan valtakunta on lähellä. Totisesti minä sanon teille: tämä sukupolvi ei katoa, ennenkuin kaikki tapahtuu. Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät katoa. Mutta pitäkää vaari itsestänne, ettei teidän sydämiänne raskauta päihtymys ja juoppous eikä elatuksen murheet, niin että se päivä yllättää teidät äkkiarvaamatta niinkuin paula; sillä se on saavuttava kaikki, jotka koko maan päällä asuvat. Valvokaa siis joka aika ja rukoilkaa, että saisitte voimaa paetaksenne tätä kaikkea, mikä tuleva on, ja seisoaksenne Ihmisen Pojan edessä." (Luukas 21:25–36)

Kaiken loppu

Maailma loppuu! Kaikki mitä sinä olet elämässäsi kerännyt, käy turhaksi ja katoaa! Ekokatastrofi uhkaa! Luonto iskee takaisin! Ihmiskunnan taakseen jättämät ekologiset jäljet ovat savuavia raunioita, valtavia kaatopaikkoja ja lammikoita täynnä haisevaa, myrkyllistä vettä. Me ihmiset olemme ihmiskunnan suurin uhka. Me olemme koko maapallon elämän kannalta vihamielisin organismi. Meidän aikamme profeetat, ekologisen elämäntavan puolestapuhijat ja globaalin maailmantalouden kriitikot ovat yleensä yhtä mieltä Raamatun kanssa yhdessä asiassa: Luomakunta ei kestä ihmisen pahuutta. Maailma ei voi tällä menolla pysyä pystyssä enää pitkään.

Viimeisessä Luukkaan tallentamassa julkisessa puheessaan Jeesus puhuu kahdesta lopusta. Ennen meidän kuulemaamme katkelmaa hän kertoo Jerusalemiä v. 70 kohtaavasta hävityksestä. Jeesuksen sanan perusteella kristillinen seurakunta osasikin vetäytyä Jerusalemita aivan juutalaissodan alussa ennen kaupungin piiritystä. Juutalaisen historioitsija Josefuksen mukaan rooman joukot surmasivat Jerusalemin piirityksen aikana yli miljoona juutalaista. Se oli Vanhan Liiton temppelijumalanpalveluksen loppu. Se oli uhrikultin loppu.

Toinen loppu josta Jeesus puhuu, koskee koko maailmaa. Maailman järjestys järkkyy maalla, merellä ja ilmassa. Maa järisee ja tulivuoret purkautuvat. Tsunamiaallot ja pyörremyrskyt saavat meren hyökymään asutulle maalle. Jäätiköt sulavat. Otsonikehä repeilee ja auringossa, kuussa ja täh-

dissä näkyy lopun ajan merkkejä. Koko luomakunta näyttää olevan hajoamisprosessissa, aivan kuten ekoprofeetatkin ennustavat. Maa ei kestä liitoksissaan. Kaiken tämän keskellä pakanakansat (*ethnesin*) ovat ahdistuksen ja epätoivon vallassa. Miten meille käy? Miten käy kaikelle sille, mitä me olemme keränneet ja rakentaneet? Miten käy meidän läheisillemme?

Kansojen ahdistusta ei helpota ollenkaan se, että “Silloin he näkevät Ihmisen Pojan tulevan pilvien päällä suuressa voimassaan ja kirkkaudessaan.” Ristiinnaulittu ja ylösnoussut Kristus saapuu koko maailman tuomarina koko kuninkaallisessa ja jumalallisessa loistossaan niin että pakanakansatkin jotka eivät häneen uskoneet eivätkä häntä ottaneet vastaan, joutuvat tunnustamaan olleensa väärässä.

Yksi näkökulma: Toivottomuus

Meille tarjotaan maailmanlopusta kaksi erilaista näkökulmaa. Ensimmäinen on tämä ekoprofeettojen ja myös perkeleen tehokkaasti markkinoima “kaiken loppu”. Tulee kova ahdistus, kaikki tähän asti luotettava siirtyy paikoiltaan ja katoaa. Jäljelle jää vain kauhea syyllisyys ja kaiken turhuus. Tämän kauheuden lisäksi tulee vielä Kristus tuomarina ja maksaa jokaiselle tämän pahojen tekojen mukaan ketään säälimättä. Armonpullat on jo jaettu ja syöty. Jäljellä on pelkkä vihainen ja kauhistuttava Jumala.

Miten tällaisen toivottomuuden näköalan kanssa voi kukaan elää? Perkeleellä on Jeesuksen mukaan tarjolla kaksi houkuttelevaa lääkettä. Molemmat perustuvat turruttami-

seen. Kun tunto on poissa ja ikävä tulevaisuus unohdettu, tämä päivä on helpompi sietää: *“Pitäkää varanne, etteivät juopottelu ja päihtymys tai jokapäiväisen elämän huolet turruta teitä, niin että se päivä yllättää teidät.”*

Hyvin monet valitsevat ensimmäisen vaihtoehdon - juopottelun ja päihtymyksen. Kemiallisilla apuvälineillä turrutetaan pää ja sydän niin, että ahdistusta ei tarvitse kohdata. Näihin apuvälineisiin voidaan lukea myös kaikenlainen keinotodellisuuteen pakeneminen - olipa sitten kysymys elämysten metsästyksestä, Kauniista ja Rohkeista, tietokonepeleistä tai pornografiasta. Ystävä, ethän sinä ole turruttamassa sydäntäsi kemiallisen tai virtuaalisen keinotodellisuuden avulla?

Toinen yhtä huono puudutusainevaihtoehto on elatuksen murheet, jokapäiväisen elämän huolet. Me kaikki tietysti ymmärrämme ainakin periaatteessa, että juoppous ja päihtymys ei ole kristitylle suositeltava valvomisen tapa. Jeesus kuitenkin rinnastaa myös jokapäiväisen elämän tarpeista murehtimisen joupouteen. Yhtä lailla ihminen voi turruttaa sydämensä ja mielensä Jumalan kutsulta ja lähestyvältä oman elämän ja maailman lopulta ryhtymällä mallikelpoiseksi veronmaksajaksi ja kuluttajaksi. Elämä, josta tässä murehditaan on alkutekstissä *Bios*, joka merkitsee nimen omaan ruumiillista elämää - siis ruokaa, vaatteita ja asuntoa. Nämä ovat Jumalan hyviä lahjoja, josta saamme toki iloita ja joita saamme käyttää. Tärkeysjärjestys on kuitenkin tämä:

“Älkää siis murehtiko: 'Mitä me nyt syömme?' tai 'Mitä me juomme?' tai 'Mistä me saamme vaatteet?' Tätä

kaikkea pakanat tavoittelevat. Teidän taivaallinen Isänne tietää kyllä, että te tarvitsette kaikkea tätä. Et-sikää ennen kaikkea Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskasta tahtoaan, niin teille annetaan kaikki tämäkin.” (Matteus 6:31–33)

Ystävä, eiväthän sinun sydäntäsi ja mieltäsi ole päässeet turruttamaan arkipäivän huoleet ja murheet, elatuksen huolet ja elintasokilpailu?

Miksi turtuminen sitten on niin paha asia? Siksi, että Ihmisen Pojan päivä pääsee yllättämään turtuneen ihmisen äkkiarvaamatta kuin ansa. Hiiri joka löytää mehevän juustokimpaleen ullakolta, on varmasti maailman onnellisin hiiri. Mutta vain siihen asti, kun hiirenloukku laukeaa ja hiiren niska katkeaa. Paavali kirjoittaa roomalaiskirjeessä: *“Jumalan viha ilmestyy taivaasta ja kohdistuu kaikkeen jumalattomuuteen ja vääryyteen, jota ihmiset tekevät pitäessään totuutta vääryyden vallassa.”* (Room 1:18)

Kuka tällaisen kauhean ansan ihmiselle virittää? Jumalako? Ei. Jumala on ilmoittanut tahtovansa pelastaa kaikki ja lähettänyt kirkkonsa julistamaan syntien anteeksiantamusta koko maailmaan. Jeesus tahtoo nykäistä sinut ja sinun läheisesti palavasta talosta, varman kuoleman kidasta. Perkele tahtoo meidän oman langenneen lihamme suosiollisella avustuksella saada meidät ansaan, turtumaan ja nukahtamaan, jotta kirkkona unohtaisimme tehtävämme palavien talojen äärellä, jotta turtuneet ja nukahtaneet eivät heräisi kuulemaan Kristuksen evankeliumia, jotta viimeinen päivä pääsisi yllättämään mahdollisimman monet val-

mistautumattomina, synneissään ja kuolemassaan vailla toivoa ja uskoa Jeesukseen.

Toinen näkökulma: Toivo

Jeesuksen näkökulma maailmanloppuun on toisenlainen. Kuvattuaan luomakunnan hajoamista, kansojen ahdistusta ja Ihmisen Pojan paluuta kaikessa voimassaan ja loistossaan, Jeesus jatkaa: *“Mutta kun nämä alkavat tapahtua, niin rohkaiskaa itsenne ja nostakaa pääanne, sillä teidän vapautuksenne on lähellä.”* Niin kuin suomalainen tietää lumen sulamisesta, pitkistä jääpuikoista, aurinkoisista säistä ja pajunkissoista kevään (tai kasvihuoneilmiön) koittaneen, aivan yhtä varmasti Jeesuksen oma voi päätellä luonnottomullistuksista, ahdistuksista ja vainoista, että vapautuksen päivä, Ihmisen Pojan päivä, on lähellä. Emme ole kulke-massa kohti talvea, yötä, pimeyttä, ja maailmanloppua vaan kevättä, valoa ja päivää ja uutta luomakuntaa.

Me emme tiedä, missä kohdassa maailmanhistoriaa elämme, mutta varmaa on se, että tänään Herran paluu on lähempänä kuin eilen. Jeesus päättää lopunaikoja koskevan kirjeensä Vähän aasian seurakunnille: Tämä on tosi. Minä tulen pian. Ei olekaan olennaista, että me osaamme tulkita merkkejä niin, että voimme ennustaa tarkalleen milloin Herra palaa. Tärkeämpää on valvoa uskoen ja rukoillen ja myös elää lähimmäisten kanssa muistaen että viimeinen päivä kohtaa kerran myös heidät. Enhän minä jätä ystävääni ansaan, enhän?

Kaksi pysyvää

Jeesuksen mukaan kaksi asiaa pysyy viimeiseen päivään asti. Ensimmäinen pysyvistä asioista on tämä: Totisesti minä sanon teille: tämä sukupolvi ei katoa, ennen kuin kaikki tapahtuu. Mitä sukupolvea Jeesus tarkoittaa "tällä sukupolvella"? Onhan Jeesuksen sanoista kulunut jo kohta parituhatta vuotta. Ovathan uudet ja taas uudet miespolvet vuorollaan vaipuneet unholaan. Erehtyikö Jeesus ajoituksesta niin kuin monet nykytutkijat opettavat? Luukkaan evankeliumissa sanapari "tämä sukupolvi" esiintyy yhdeksän kertaa, ja jokaisessa tapauksessa puhutaan pahasta ja epäuskoisesta sukupolvesta, niistä, jotka hylkäävät Jeesuksen. Maailman tappiin asti on siis niitä, jotka eivät usko Kristukseen. Maailman tappiin asti meillä on siis töitä palavassa talossa. Epäuskoinen sukupolvi ei katoa *ennen kuin* kaikki on tapahtunut. Ihmisen Pojan suusta tämä sukupolvi saa kuitenkin kuulla tuomionsa: "*menkää pois minun luotani, te kirotut.*"

Meille epäuskon ja uskon rajamailla keikkuville ihmisille rohkaiseva uutinen on, että Jeesuksen mukaan toinenkin asia kestää loppuun asti ja vielä sen ylikin. "*Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät katoa.*" Jeesuksen sana kestää pitempään kuin tämä epäuskoinen sukupolvi, ja se on meidän toivomme. Viimeisen sanan sanoo meidän Herramme, ei synti ja kuolema.

Tuo sana kaikui meidän yllemme Golgatalla: Se on täytetty. Se kaikui meidän ylitsemme, kun meidät kastettiin: sinä olet minun. Jeesuksen sana kaikui meidän ylitsemme, kun hän

vaivaisen palvelijansa suulla julisti syntisi anteeksi. Tämä sama sana on kaikuva myös tämän vanhan maailman viimeisenä päivänä: Tulkaa tänne te isäni siunaamat. Nyt te saatte periä sen valtakunnan, joka on ollut teitä varten valmiina maailman luomisesta asti. Se on kaikuva myös viimeisen päivän jälkeen: Katso: uudeksi minä teen kaiken. Rakas kristitty. Saat oikaista selkäsi ja kohottaa katseesi. Herran uutta luova sana on tänään lähellä sinua - sinun suussasi ja sinun sydämessäsi. Kun Jeesus sanoo sinulle: Tämä on minun ruumiini, sinun puolestasi annettu ja Tämä on minun vereni, sinun puolestasi vuodatettu, saat olla varma, että se sana pysyy voimassa vaikka taivas ja maa katoavat, ja vie sinut perille uuteen maailmaan saakka.